

ГЕОРГИ РАЙЧЕВ
ЗАЙЧЕТО И ДЖУДЖЕТАТА

chitanka.info

В старо време в една гора живееха седем весели джуджета. Турили си бяха сами имена — Рошльо, Дългобрадко, Мустакатко, Кривозъбчо, Куцльо, Лаком Шишко и Смехурко. Те бяха добри джуджета, месо не ядяха и всяка година се черкуваха в съседния горски манастир.

Под клоните на дебело дърво с широки листа бяха съградили мъничка къщичка с врата, стълба, прозорци и комин — също като къщите на големите хора. Всеки ден едно от джуджетата оставаше да реди къщата и приготвя гозба, а другите се пръсваха по работа из гората.

Съсед и побратим им беше Сивото зайче. Само че тогава и зайчето си беше като другите животни с малки уши и четири къси крачета. То не можеше да подскача като сегашните зайчета и затова беше много по-страхливо от тях.

Зайчето живееше в хралупата на едно близко дърво и често ходеше на гости на джуджетата, които го гощаваха с морковчета, с гъбички и диви ягоди.

Една пролетна вечер над гората се понесе радостен звън на камбаните от близкия манастир. Зайчето се спусна към джуджетата и отдалеч им завика:

— Ей, ей, побратими! Чувате ли? Чувате ли? Звъни манастирската камбана. Трябва да е наближил празникът.

Но като приближи до къщичката, много се зачуди, когато видя, че джуджетата не се радват. Те бяха насядали по стълбите на къщичката, подпираха глави натъжени и мълчаха.

— Ехей, какво ви е бе? Защо сте се умълчали такива? Не чувате ли как радостно звъни камбаната на дядо игумена?

— Чуваме, как да не чуваме! — каза Дългобрадко. — Нали затова сме нажалени.

— Я, че защо бе?... — зачуди се зайчето.

— Ах, Зайко, ти не знаеш — отвърна му Рошльо, — ние си имаме стар обичай: всяка година всички отнасяме по един подарък на дядо игумена. Досега му носехме гъбички, цветя, диви ягоди и плодове. Ала тази година празникът на манастира е много рано, гората е още гола, нищо няма... Затова ни е жално.

— Чакайте бе! Ще намислим нещо, ей! — викна им зайчето. — Аз ще ви помогна. Вие не знаете какви майстории имам скрити в

къщичката си.

— Хайде бре, хвалипръцко! — изсмяха му се джуджетата.

Но зайчето клекна на задните си крачета, подпра глава на лайката си и се замисли.

— Стойте! — извика то. — Намислих! Намислих!

— Какво бе, лудчо!

— Я ми кажете вие, имате ли яйца?

— Какви яйца?

— Какви — кокоши. Можете ли ми намери седем яйца?

— Ще намерим — отвърна Дългобрадко, — още утре ще ти донеса едно.

— Но по-напред добре да го увариш!

— Охоо! — изсмяха се джуджетата. — Такава ли била работата?

Хапва ти се варено яйце, а?

— Ваша работа! — разсърди се зайчето.

— Де, де, Зайко, пошегувахме се бе — ще ти дадем.

На утрото Зайко взе вареното яйце, препаса престилка, затвори се в хралупата и цял ден работи вътре. От къщата му излиташе пушек, миришеше на варени треви. А вечерта им донесе яйцето — цяло червено — като цъфнал божур. Джуджетата не можаха да му се начудят и нарадват. На другия ден донесе на Мустакатко синьо, подире на Рошля, на Кривозъбча — жълто, зелено и люляково. Без яйца останаха само Смехурко и Лаком Шишко.

— Ами за нас бе, Зайко, защо няма писани яйца?

— За вас, братчета — няма: свършиха ми се боите. Аз си ги правя от различни треви и цветя... Свършиха се! Имам още само бяло и черно. Ама какво ти бяло, когато яйцето и само си е бяло... А пък черно е срамата да отнесете на дяда игумена — ще се докачи.

Смешльо и Шишко заплакаха. Зайко ги гледа-гледа, па им викна:

— Стига бе, не плачете! Дайте ми утре две яйца, ще нареди и вас!

На утрото взе яйцата, затвори се в хралупата и два деня не се показва навън. Излезе чак вечерта срещу празника. Приблужи засмян до джуджетата и разтвори престилката си. Вътре имаше две червени яйца с нарисувани по тях пеперудки, пиленца, патенца, птиченца.

Джуджетата наклекаха покрай тях, гледаха ги и не смееха да ги пипнат с ръка.

Едвам дочакаха полунощ. Щом чуха камбаната, скочиха и се запътиха към манастира.

— Много здраве на дяда игумена! — извика им зайчето. — И на мене много ми се иска да дойда, ама ме е страх — ще ме погне някой лош човек, я някое ловджийско, куче... Кажете на дяда игумена, че аз съм изписал яйцата. Кажете му, ако иска, нека да измоли да ми пораснат ей такива е дълги уши, за да чувам надалече, и... и такова... ако иска — да ми станат двата задни крака по-дълги, за да мога да скачам по-бързо, когато ме гонят кучетата.

Джуджетата обещаха. Ходиха на манастира, върнаха се. А на утринта още в зори някой затропа на вратата им. Отвориха — що да видят: зайчето скача весело, премята се през глава и размахва цял лакът дълги уши...

Оттогава хората се научили да багрят червели яйца. Затова си изпрацат и картички с червени яйца, джуджета и зайчета.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.